

Comentariul poeziei Lacul scrisa de Mihai Eminescu- a doua parte

Cele cateva componente "realiste" ale tabloului: "lacul", "codrul", "luntrea", elemente ale spatiului terestru, "luna", "vantul", simboluri ale cosmosului, sunt evident subordonate caracterului imaginar al intregului peisaj, usurand transpunerea cititorului intr-o lume fantastica in care se vor integra indragostitii.

In ceea ce priveste sintaxa frazei, aceasta este subordonata transmiterii directe a sentimentului poetic: exceptand ultima strofa propozitiile care "compun" jocul imaginar al iubirii sunt coordonate, fie prin juxtapunere, fie prin conjunctia coordonatoare "si". Raportul de adversitate cu propozitia cu care debuteaza ultima strofa "Dar nu vine..." are menirea de a mentine "jocul erotic" in ipostaza de vis, de aspiratie, iar neimplinirea, in cele din urma sugerata si de adjectivul "singuratic" cu care debuteaza ultima strofa: "Dar nu vine..." are menirea de a mentine "jocul erotic" in ipostaza de vis, de aspiratie iar neimplinirea, in cele din urma sugerata si de adjectivul "singuratic" cu care debuteaza prin inversiune topica propozitia urmatoare: "In zadar suspin" il va conduce pe indragostit spre o alta stare de spirit: sentimentul singuratatii ("singuratic"), acela al zadarniciei idealului in iubire ("in zadar") li se asociaza acela al deziluziei pentru iubirea neimplinita "sufar".

Caracteristica pentru armonia desavarsita a versului eminescian, "Lacul" nu este o creatie dintre cele de mari si tulburatoare adancimi, dar este una din acelea in care limbajul poetic se dovedeste a fi un element de esenta in structura poeziei. Iubirea se impleteste aici, in mod desavarsit, cu sentimentul unei naturi pline de lumina si miscare, dorinta cu regretul, amintirea cu nostalgia, posibilul cu nesiguranta caci ea "nu vine... Singuratic/ In zadar suspin si sufar" si, laolalta acesta ne introduce intr-un lirism de esenta superioara oferindu-ne un original si puternic sentiment al existentei.

In totalitatea ei, poezia are o naturalitate a exprimarii si o limpezime cu totul exceptionale, trasaturi care reprezinta semne ale maturizarii artistice eminesciene.

Poetul nu abuzeaza de figuri de stil, dar nici nu le elimina. Ele apar dintr-o mare putere de asociere a cuvintelor, care ne tulbura prin noutate si efect, contribuind la cresterea expresivitatii poetice.

In ceea ce priveste versificatia, ritmul e trohaic cu masura de 7-8 silabe, ca in poezia populara Versurile sustin, prin muzicalitatea lor interioara insasi miscarea sentimentului care izbucneste cu tarie, evolueaza spre implinire si "se stinge", imprezibil in resemnare.